

Síla rituálu v malém indickém chrámu...

Toho rána jsem se opět probudila na tvrdé rákosové podložce do Indie, která v těchto časných hodinách byla ještě zahalena těžkou spící tmou. Pomalu jsem se zvedala a poslepu nahmatala baterku opřenou o dřevěnou nohu postele...

Úzký proužek světla mě doprovodil až do koupelny, kde jsem sjela prstem po vypínači a oči přivřela do úzké škvírky, aby mě prudké světlo blikající žárovky neoslepilo. To už jsem otočila rezavým kohoutkem a pustila studenou vodu na zbičované tělo časným vstáváním.

Voda, připomínající tekutý led, mi stékala od temene hlavy přes třesoucí se ramena, ztuhlé boky až po kotníky. Do odpadní jamky odtékaly nejen nečistoty tělesné, jako písek z vlasů a pot z kůže, ale s trochou víry a představivosti i špína mentální. Sauča, čistota navenek, a hlavně čistota uvnitř, je před vstupem do chrámu a přítomností při hinduistickém rituálu dle indické společnosti nejdůležitějším krokem. A tak jsem své tělo drhla hrubou žinkou a nechala odplavovat děsivé noční sny, zavádějící mne každou noc v ášramu po intenzivních jogínských technikách do minulosti protkanou nelehkými časy.

Po několika dalších minutách a za stálého zpěvu a zvuků zvonů z onoho chrámu jsem toho chladného rána vyhrabala na dně police čistou bílou kurtu (indický svršek), kalhoty a šál. Ještě zabořím prsteníček pravé ruky do červeného pudrového prášku a přesným vyměřením, kdy špičku nosu zakotvím do posledního ohybu prsteníčku, jedním obratným přiložením břicha prstu poslepu vytvořím červené kolečko mezi obočím v prostoru třetího oka. Bindi. To už slyším kroky šourající se po chodbě ášramu, a tak také klidným a trochu nervózním krokem vycházím na zápraží ášramu. Ráno je ještě chladné, a tak se všechny halíme do velkých šálů a pouze jemným pohybem očí se zdravíme. Nikdo z nás nepromluví, nechceme tak prolomit řád mauny, ticha, ani tento zvláštní čas brzkého rána, jenž v sobě ukrývá cosi tajemného. Čas před rozbřeskem, kdy se musíme autobusem dokodrcat právě do onoho nedalekého chrámu na ranní pudžu, rituál. Cesta a návštěva chrámu je pro mnohé z nás nová. Když se z předního sedadla malého autobusu otočím letným pohledem dozadu, zaznamenám zamyšlené výrazy a nepřítomné pohledy skrze ušmudlané okénko.

Do chrámu přijíždíme těsně před svítáním. Boty necháváme zakopnuté hluboko pod sedačku autobusu a jedna po druhé za stálého ticha vystupujeme na půdu malého chrámu. Kolem procházejí muži svlečení do půl těla, ženy v bílém tradičním sári lemovaném zlatou nití s malými dětmi v náručí, které nás pozorují očima černýma jako uhel. Nadechuji a nasávám zdejší vůni kadidla, vonných tyčinek i čerstvých květů. Jsme tady.

Dle pokynů gurudžího, tvářícího se dnes vážněji než jindy, postupujeme hlouběji do chrámu. Sledujeme dění kolem, jak a kterou nohou se překračuje velký práh, z jaké strany se můžeme podívat až do samotné svatyně, kde je zobrazena matka bohyně Kálí s malinkými světýlky kolem celé sošky vycházejícími z knotů namočených v másle ghí. Následujeme zástup lidí. Chrámek obcházíme z leva doprava, sepínáme dlaně před hrudní kostí, sklápíme zrak a čelo k vytaženým konečkům prstů. Všude kolem je cítit hluboká pokora k něčemu vyššímu. K něčemu, co nás přesahuje. Uvědomuji si, že onen přesah cítím v každém kousku těla i já. Holka, která celé dospívání žila v realistickém pohledu na svět.

Docházíme až k samotnému knězi. Rozhlédnu se a všude kolem vidím zavěšené malé dřevěné kolébky. V tom mém tělem projede vzrušení a jakási malá exploze přímo za hrudní kostí, v oblasti duchovního srdce, anaháta čakry. Gurudží, stojící přímo za mnou, poprvé po dlouhé době tiše promluví.

„Pudžu můžete udělat pro někoho či pro sebe. Za zdraví vašich blízkých, za zdraví vás...“ Když však spatří můj upřený pohled na malinké kolébky, doplní: „...V tomto chrámu se často dělají pudži za nenarozené dítě. Pár, který se vezme, přijede do chrámu, pověsí tuto kolébku při pudže na střechu svatyně a knězi sdělí svá jména. Do roka a do dne se jim pak narodí dítě.“

Nemusím nad tím přemýšlet, nemusím dumat nad tím, že s mým milovaným ještě nejsme manželé. Nespouštím oči ze zavěšených předmětů a tetelím se jak malé dítě u vánočního stromečku. Těsně před odjezdem do Indie jsme se zachumláni v dece nad tématem rodiny pozastavili...

Nakonec opravdu kněz toho dne udělal pudžu za mé dítě a já s nepřítomným pohledem někam do dále, do budoucnosti, uháněla naplněná zpět do ášramu.

Dny plynuly dále. Za pár týdnů přišel i konec mé tehdejší návštěvy Indie. Když jsem nastupovala do bílého ambasadoru, který mě měl dopravit v noční hodinu na letiště v Kočinu, ještě jsem se ohlédla na budovu ášramu, která mi pravidelně několik let byla v zimních měsících domovem. Tak nějak, jako bych tušila, že se sem příštích pár let nedostanu.

Nakonec ve shonu denních povinností, provozu nově otevřeného studia, plánování různých lekcí i workshopů s učiteli ze světa i z blízkých měst, jsem na důležitý okamžik prosycený pocitem naplnění onoho rána v onom chrámu, zapoměla. Dny mýjely jeden za druhým. Léto pomalu klepalo na dveře a já opět zatoužila odjet do Indie. Cestu jsem si začala plánovat na únor 2018, kdy v Indii začínal učitelský kurz jivamukti jógy, na který jsem tuze chtěla odjet. A opravdu, vše se začalo vyvíjet tak, že bych mohla. Před samotným kurzem toho bylo však mnoho co splnit. Přečtení určitých knih, hluboké studium jejich metody, napsání několika prací na fylozofická témata a denní osobní tvrdá praxe dynamické jivamukti jógy. Dlouhé stoje na hlavě, dlouhé obrácené pozice, dlouhé výdrže... Až se mi po měsíci od chvíle, kdy jsem udělala ono rozhodnutí, začala motat hlava a ke konci praxe jsem začala omdlévat. Jediné, co mi pomohlo, byl často cukr hned po lekci. A protože když něco dělám, dělám to na sto dvacet procent, plně a pořádně, i přes varovné signály jsem v praxi pokračovala. Tedy do dne, kdy jsem po obrácené pozici klepající se došla na záchod a za objímání mísy jej celý zneuctila svým žaludečním obsahem. Od onoho dne jsem se cítila nad míru unavená, slabá a žaludek se stále s každým dalším pachem, který mi zavál pod nos, houpal. Přes víkend jsem ještě zvládla odjet na workshop jednoho z učitelů jivamukti jógy, který přijel do Prahy. Avšak večerní open class jsem zkrátka nezvládla. V pondělí ráno jsem jen tak tak došla do studia odučit ranní lekci. Když mě však viděla naše recepční, poslala mě domů a se šibalským úsměvem do lékárny.

„Jak vám mohu pomoci, co vás trápí?“ zeptala se milá lékárnice.

„Poslední dny jsem unavená, je mi špatně od žaludku a vše mi smrdí...“ Odvětila jsem. Až v tuto

chvíli jsem se nad svými příznaky pozastavila. Až když z mých úst vyšla nahlas.

Lékárnice se jen mile usmála a pronesla: „Tak začneme těhotenským testem.“

Když si nyní hladím rostoucí břicho a miminko mě při psaní těchto řádků jemně kope do rytmu indické chrámové hudby, která hraje z bedniček počítače, uvědomuji si, že právě únor 2018 a náš termín porodu je bezmála na rok přesný s dnem, kdy jsem přijela do indického chrámu a mé tělo polil příjemný neznámý pocit při pohledu na zavěšené kolébky. Ten stejný pocit cítím nyní. To šimrání, lechtání, ty motýlky a bublinky tam někde uvnitř.

Plány se mění. Namísto odjezdu do Indie na učitelský kurz pojedou do porodnice. Namísto čerpání dalších informací a učení jivamukti jógy budu čerpat z denních situací, které mi to malé přinese. To malé, které mi bude zajisté tím největším učitelem a tou nejvyšší jógou.

Pudža a rituály podobně fungují dle nastavení naší mysli. Dle našich přání a dle toho, zda jim plně věříme. Zda jsme schopni odevzdat se jim. Nelpět, ale nechat je plynout. To mi na závěr připomíná jednu povídku, kdy se muž celý život modlí k bohu a žádá ho, aby vyhrál ve sportce. Když však zemře a ve sportce nevyhraje, nechápavě se v nebi ptá boha: „Bože, jak to, že jsem se k tobě celý život modlil a ty jsi mě nevyslyšel?“ Na to Bůh odpověděl: „Vyslyšel, avšak koupil jsi si los?“

- autor: Šárka Konečná
- www.jogovna.cz
- foto: Shutterstock.com